

dušan belča

nokturno *b-75059207*

Umoran paun zgrčen na noći spava,
sloniljen i tužan niz snove se batrga.
Poneki put to ruka njegova zablista
i izbrise sve zvezde sa čela.
Na ivici dubrave paun se smeši sred sna.
Arlauču vuci i razgone noć,
a ona beži i skriva se sred njegovih
crnih grudi.

I paun počinje teže da diše
i pijanom mu se u sebi čini
da luta dubravom kraj napuštenih
jezera i trave koja se srebri.
O, njemu se čini
da umesto crnog roga na čelu
zlatan ga mesec krasi
i pijane zveri
duša počinje da peni i teže da diše.
Gle, iz trave pijan i lud paun
ustaje sred noći i počinje da se batrga
u pravcu dalekih zvezdanih špilja
koje zjape u prostoru.

SMRT JEDNE SLIKE

Neobični događaj odvijao se u Tebi davno.
a na Tvom licu još se linije neke stute,
neke bore i mutno posivelo oko.
Zar se nešto u vazduhu zbilo.
Što čutiš i tajiš kad svi već taje i čute.
Nikud se ne može.

Samo se uspravno
(o to se već davno zbilo) može osušiti
i pasti u drugi san, u pejzaž drugi.
A duboko pri dnu te slike
kraj je neobični, mir neki, gašenje lica
i nestaju sa Tebe zadnje linije i bore
i oko se zatvara i crni lako.
Nad tobom se skupljaju u belo odeveni,
dugo uzaludne bajke zборе
i slika se završava.

Neko ugasi
lampu na stolu, na belom zidu
otvori veliki san, a vidik severni počinje
da peni polako i nezadrživo.

feher kalman

devetnaesta tužbalica *b-75059119*

1
De l'audace, et encore de l'audace, et toujours de
l'audace!

Hah!
I mi smo postali ponosni na rečenice
čim su u naše nepristupačno gnezdo zavukli ruke
naši dojučerašnji prijatelji i današnji poznanici
kojima je krv bila bliža koži
nego jedna jedina metafizička uspomena:
„Pogledajmo samo druškane, onu švalju,
ali najbolje će biti samo njene ruke:
U njima se krije milovanje i parenje.
Ne razbacujmo njene meke jastučiće!
ni u krevetu njenom, ni u rukama njenim,
i tako je često stizao ubod.”
„Proteglimo se, i budimo ponosni!”
Vojnik zakopčava štit koji je zaboravio otvoren.

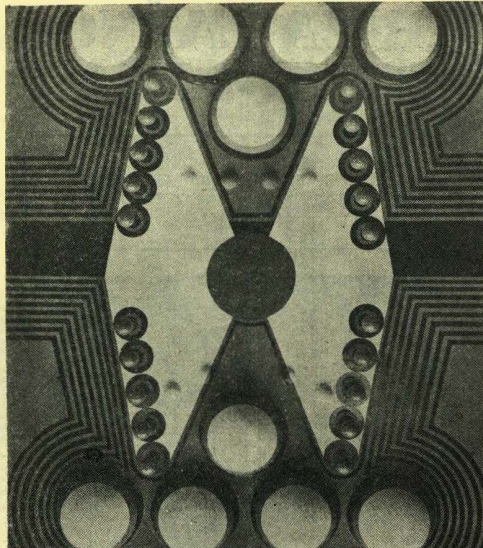
2
De l'audace, et encore de l'audace, et toujours de
l'audace!

Hah!
I mi smo postali ponosni na rečenice,
i uzalud su pitali:
„Da li je bila dovoljna hrabrost?”
Upitali su prvi put
i posadili kraj Stabla Života.
Upitali su drugi put
i rekli da obučemo frakove.
Treći put su pitali
i rekli: „Vrane!”
Ali više nisu progovorili,
i mi smo se čudili sreći.
Upoređenja nema jer je reč o nama,
i neka to ovog trenutka svakome teško padne.
Samo ćemo na taj način naći svoj duševni mir.
Moglo bi da dode sažaljenje,
eto vam ga.

3
De l'audace, et encore de l'audace, et toujours de
l'audace!

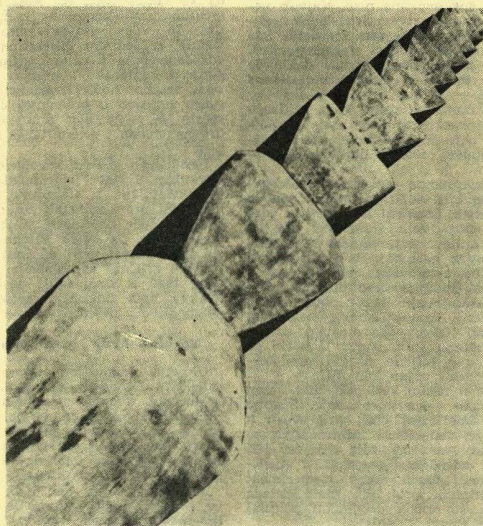
Hah!
I ponovo smo postali ponosni na rečenice,
čim su oko nas podivljali olinjali vukovi,
dodirivati nam noge u snegu do trbuha,
i u komade se raspadali.
Nema utehe: jer osećaš koliko je teret teži
ako ga iz dana u dan nosiš,
ako ne čuješ gluvu tištinu sirena,
ako se u njoj i ne slutiš,
ako ti je pesma sama uspomena
ili upravo pištevina
Ako dosegneš do svoje glave
okinućeš svoj šesir.
Hah!

Preveo sa mađarskog
Jožef Varga

LIKOVNI PRILOZI U OVOM BROJU:
Miroslav Šutej na 1, 9, i 16. strani;
Konstantin Brankuš na 5, 8, i 9.
strani;

Gradimir Petrović na 4, 10, i 11.
Vinjete Slobodana Kuzmanovića na
2, 8, 9, 13, 15, i 16. strani.

pero zubac

parodije *b-75060484*

vasko popa: igre

IZMEĐU IGARA

Svi se okolo motaju

Ovaj ponovo vraća uši na svoje mesto
I maše leđima
I tamo vamo okreće se porebarke
Pokrije oči ušima
I tražio ne tražio ne ume da ih pronade

A onaj kročio sebi na glavu
I vidi sve što onako ne može videti
No mu dozlogrdilo
Pa zove ruke da noge skine sa glave
Al ruke s visine ne čuju

A ovaj opet našao dugme pod obruvama
Prevrće ga okreće ga s tabana na taban
Pa dubi na njemu pa ga razmotava
Sve dokle konca ima u njemu
Sve dalje i dalje

A onaj uzme svoj trbuh na nogu
Šutne ga u zemlju
Pa čeka satima da padne u oblak
I da odskake kao gumenjaka

Svi se okolo motaju

ZMURKE

Ovaj onome pojede oko
Drugo mu zalepi levim uvetom

Udari trku okolo
U oluke se sakriva
U vazduh se zakopava

Ostali legnu gde stignu pod zemlju
Ili pod sanduk ili bilo gde
Da ih onaj ne uhvati

Ako im napipa glavu ili trbuh
Ili rebro ili bilo šta
Njega moraju hvatati

Igra se sve dok se ne napipa

Sve dok neko žmuri
Sve dok se neko sakriva
Sve dok ne oplaku.

SEKANJA

Ovaj je onome mama
Povede ga za nogu
U krpice ga uvije

Čeka dok onaj ne zaspe

Onaj se pravi da spava
Sve dok mu mama ne ode
Ili ga mačke očepe

Ustane pa se protegne
Ovaj onoga upita
Je i dete slatko pajalo?

POSLE IGRE

Napokon ruke umaknu nogama
Ove se polomile stić ih ne mogu
Gadaju ih ušima

Noge se najzad popnu na glavu
Poture ruke da kosu ne prljaju
Al kosa utekla

Uho se zagleda oku u brk
Da oko štogod ne skrije
Kad tamo oko zaspalo

Trbuh hoda na rukama
Da malo noge odmori
A noga nema

Ko zadnji ostane
Na sav glas viče
Puj pik ne važi!

petar milosavljević

laza kostić

Kakvo ludilo, kakav znak!
Heleni, Helena, pesmo zelena,
Alfa to je um, Omega to je noć,
Laza čami u Somboru.

A kada dode da prsne glava
o tog života hridovit kraj
sve ovo biće daleka java,
o pesmo slepa: — Evo me, naj!

U po noći preveselike
sa netrenke terevenke
ni od Lenke, ni kod Lenke,
te se ne da njemu živu
razabrati u pletivu.

Heleni, Helena, pesmo zelena,
Alfa to je um, Omega to je noć,
Tužan starac u Somboru
Među javom i med snom.